

"Hoe meer zielen, hoe meer vreugd was het devies "

Hoe meer zielen, hoe meer vreugd was het devies van zowel het jonge bestuur als van de sociëteitsbeheerders, want omzet moet er gedraaid worden om de tent open te houden.

Een horeca onderneming is geen liefdewerk oud papier, maar hard werken en veel gelul aan horen van de doorgaans met zichzelf zeer ingenomen kunstenaars die op kosten van de subsidies en de kunstenaarssteun zich het schompes zuipen om ladderzat waggelend naar de sociale huurwoning drie hoog achter in oud west terug te keren.

Auteur Robert Loesberg stortte na een soortgelijk alcoholisch intermezzo van de trap af en bleef voor dood liggen.

Frank tempert zijn stem als hij merkt dat de aandacht op hem gericht is van bekenden en onbekenden, zoals de altijd verongelijkt kijkende journalist Henk Hovenier, de huilerige, pardon, in- en ingevoelige illustrator T. met zijn culturele cous cous kop en slordig bijgepunte bef snor. Gezegend met een onbetrouwbare, nerveuze oogopslag, ogend als een Turkse gastarbeider uit de vier ploegendienst en de gemelijk kijkende in de bleekwater gevallen museum directeur Tijmen met zijn grote bleke kop als een te vroeg uit de bakpan gehaalde pannekoek. Nee, een lust voor het oog zullen de meeste habitués van Arti nooit worden

Franks stem daalt nu zelfs tot fluisterniveau en hij excuseert zich op gedempte toon: "Ik lul maar raak. Ik weet het. Ik sla vaak nonsens uit. Ik kan niet anders. Ik ben een beroepsoudenhoer. Als levenskunstenaar dan. Het is mijn makkes. Ik moet mensen schofferen. Wakker schudden. Soms weet ik niet meer wat ik tegen wie gezegd heb, dan lul ik recht wat krom is en vice versa. Ik ga in gesprekken veel te snel met de billen bloot om dat ik exhibitionist ben, dat schijnt een ernstige afwijking te zijn.

Ze zeggen het zo vaak tegen me in de kroeg als André Hazes door de zaak schalt, dan vragen ze weer: "Kan je nou niet vijf minuten even je bek houwen? Je lijkt wel een oud wijf, kolerelijer! Solliciteer je soms naar een stoot voor je eikel? Kon jij maar zo zingen als André dan had je het heel wat verder geschopt!"

Ik kan er niks aan doen. Ik zou wel willen, maar ik kan niet. Ik ben er voor behandeld.

Zonder resultaat. Je merkt het zeker wel aan mij. Ik heb namelijk net een paar pepillen genomen, dan ga ik helemaal los.

Ik blijf maar door ouwehoeren in het wilde weg. Ik noem die pillen papegaaien pillen. Ik ben een papegaai, maar ben m'n kooi kwijt en zing fly me to the moon. Symbolies, hè?